

Pizcueta, l'impulsor en l'ombra de les Normes de Castelló

Les cartes i documents que la Conselleria de Cultura de la Generalitat Valenciana va adquirir el passat mes de gener de la família d'Adolf Pizcueta, referits al procés de preparació i consens sobre les Normes de Castelló, ofereix noves perspectives sobre la gènesi d'aquest acord transcendent per a la unificació ortogràfica del conjunt dels territoris de parla catalana.

Es tracta bàsicament d'un conjunt de cartes que el filòleg Carles Salvador va adreçar des de Benassal —on exercia de mestre— al polític i promotor cultural Adolf Pizcueta, a més d'altres que li féu arribar el castellanenc Gaetà Huguet, i d'una carta adreçada per Pompeu Fabra “als amics de la Taula de les Lletres Valencianes”, en la qual Fabra mostra les seues prevencions cap a l'aprovació d'una normativa valenciana pròpia. En els documents també figura una acta resum del procés, redactada anys després pel mateix Pizcueta, per a la confecció de la qual va reunir justament aquesta col·lecció de cartes creuades amb altres prohoms del valencianisme de l'època que, com ell, van tenir una intervenció decisiva en aquest procés. I, finalment, hi figuren les signatures d'adhesió a les Normes dels membres del Centre de Cultura Valenciana i de Lo Rat Penat, aquestes darreres acompanyades d'un escrit del seu president, Nicolau Primitiu, fent constar la seua protesta per no haver estat consultats prèviament.

Si hi ha una persona imprescindible en tots els intents i provatures que durà a terme en aquells anys l'incipient nacionalisme valencià, sense dubte aquest és Adolf Pizcueta. Però el seu mateix caràcter reservat l'impulsa a mantenir-se sempre en una mena de volgut segon pla, un poc sempre a l'ombra, tot i ser-ne l'autèntic impulsor.

Pizcueta resumeix la situació prèvia a la signatura de les Normes constatant l'existència d'un autèntic “campe qui puga”, on cada escriptor i cada entitat

descriu segons els seus propis criteris. Però per a Pizcueta hi havia encara un altre problema més greu: la manca d'acceptació per part de la totalitat del món que es presumia valencianista de la unitat de la llengua catalana, que ell exemplificaria en el dilema de “si la llengua era una amb Catalunya i Mallorca i calia acostar el parlar o per contra reformar-lo”.

A més, el 15 de març de l'any 30 s'havia publicat al butlletí *Acció Valenciana*, editat per un grup d'universitaris, una proposta per a la creació d'una Acadèmia de la Llengua a València. La proposta, apareguda en un article signat amb el pseudònim Fenollar —que utilitzava Teodor Llorente Falcó, fill del patriarca Llorente—, tot i no tenir clares intencions secessionistes, podia esdevenir perillosa a la llarga per a la unitat de la llengua. Per això, Pizcueta procura tallar-la d'arrel, desviant el tema cap a la discussió sobre la unificació ortogràfica.

En la seua evocació, Pizcueta assenyalava les moltes susceptibilitats existents davant la qüestió, sobretot a València; mentre que, en canvi, a Castelló, l'altre nucli del valencianisme cultural i literari de l'època, la Societat Castellonenca de Cultura havia declarat ja que acceptava les normes de Pompeu Fabra. Malgrat això, Pizcueta pensava que la Castellonenca podia funcionar com a “entitat neutral”, millor que no cap altra de València, justament per la seua mateixa distància geogràfica.

Hi havia un altre perill en el projecte: els recels que les Normes podien despertar a Barcelona per por d'una possible secessió; de manera que calia deixar

Dalt, Adolf Pizcueta (al centre) durant la cerimònia de lliurament dels Premis Octubre l'any 1988. La seua tasca va ser imprescindible en la consecució de les Normes. Pompeu Fabra (a l'esquerra) va mostrar en un primer moment certes reticències respecte de les Normes, tot i que posteriorment va quedar satisfet amb els resultats ja que no hi ha constància de cap oposició de l'Institut d'Estudis Catalans.

ben clar que no es tractava d'anar contra les Normes de l'Institut d'Estudis Catalans que havia fet públiques feia uns anys Fabra. De fet, el mateix Fabra expressava certes reticències en una carta adreçada "Als amics de la *Taula de Lletres Valencianes*" enviada pocs dies després que aquests —és a dir, Pizcueta i "els seus amics"— feren pública en la revista *Taula de Lletres Valencianes* la crida per aconseguir un acord ortogràfic valencià. Fabra temia les possibles conseqüències: "El que aneu a fer és molt arriscat", els diu, i, en qualsevol cas, es mostra partidari que, si són aprovades, caldria que es donaren dues

condicions: no s'haurien de publicar i haurien de ser només provisionals. D'altra banda, els aconsella també, en cas que ho facen: "heu de procurar allunyar-vos tan poc com siga possible dels sistema de l'Institut" i els proposa que li facen arribar abans les propostes que pretenguen adoptar, per tal de donar-los la seua opinió.

No tenim la resposta que Pizcueta, en nom de la revista, faria arribar al mestre Fabra, però no hi ha dubte que va ser tranquil·litzadora i que el filòleg en va quedar plenament satisfet, perquè no apareix cap nova informació d'oposició per part de l'Institut d'Estudis Catalans

al projecte. Segurament Pizcueta empraria arguments tan contundents com els que explica en l'escrit redactat anys després: les Normes havien de tenir, efectivament, un caràcter merament provisional, i, de fet, com ell diu, "amb els anys han anat millorant-se, evolucionant cap a les que regeixen la vida cultural en els altres sectors de la nostra comunitat lingüística". Per "sectors", òbviament, Pizcueta entén els "territoris", la qual cosa deixa clar l'objectiu final de les Normes, almenys en el pensar d'un dels seus principals impulsors: facilitar la unificació lingüística del català i aconseguir, de manera dissimulada, l'adopció de les Normes de l'Institut dissenyades per Fabra per tots els escriptors i entitats valencianes.

Un patrici castellonenc entra en joc.

Per al seu projecte, Pizcueta necessitava un col·laborador a Castelló, algú que poguera convèncer els membres de la Societat Castellonenca de Cultura de la necessitat de jugar la carta de la unitat i del consens. Una jugada que, si bé implicava l'acceptació a Castelló de les normes de l'Institut —que la Societat ja emprava en els seus escrits— hauria pogut significar també el desgallament de la resta del País Valencià d'aquestes perspectives d'acord global. I aquest contacte a Castelló va ser Gaetà Huguet i Segarra, el qual es mostra en les seues cartes completament entusiasmat amb el paper que se li va encomanar. En una carta datada el 16 d'octubre del 32, Huguet explica a Pizcueta com ha dut a terme les gestions que ell li va encomanar perquè la Castellonenca elaborés el Vocabulari i la Gramàtica, unes gestions que van resultar un "èxit complet". Huguet va presentar el projecte a la junta de l'entitat i els va fer veure la importància de la tasca proposada: "redactar unes bases raonades per a la confecció dels llibres en qüestió" (el vocabulari i la gramàtica); unes bases que seran discutides i "aprovades definitivament en una assemblea a on procurarem fer tot el soroll possible".

Huguet tenia clar, com Pizcueta, que aquestes normes havien de ser merament provisionals, i de fet diu literalment: "No [han d']jentrebanar el pas

a les futures investigacions dels filòlegs valencians de l'esdevenidor i [cal] confeccionar unes normes amb el caràcter de revisables". D'altra banda, i per evitar entrebancs amb els diferents grups de València, Huguet aconsellava a Pizcueta de no informar –"de moment"– del projecte des d'*El Camí*, la revista que Huguet dirigia, tot i que va suggerir que "una altra cosa seria anar fent propaganda d'una manera general a favor de la unificació ortogràfica", que és el que féu la revista.

Pizcueta, segur ja de poder comptar amb la col·laboració dels castellonencs –imprescindible per al projecte– va començar a fer gestions entre els principals representants dels diferents sectors del valencianisme. Per una banda, va informar Carles Salvador, qui ja havia rebut notícies del projecte per Gaetà Huguet. Salvador li va donar el seu vistiplau i va trame-
tre a la Castellonencs una normativa sobre accentuació que l'entitat va acceptar i va incloure en el projecte.

Mentrestant, Pizcueta es dedicava a convèncer els sectors on sabia que podia trobar majors dificultats, i va aconseguir l'acord del Centre de Cultura Valenciana. Nicolau Primitiu, president aleshores de Lo Rat Penat, en canvi, es va mostrar reticent per no haver estat consultat amb anterioritat, però a la fi va cedir i va acabar signant ell i la seua junta el projecte. Fins i tot el pare Fullana, a qui Pizcueta va visitar al convent on residia, va donar la seua conformitat.

Tots van dispositar, doncs, en la Castellonencs el marge de confiança suficient per a dur endavant el que encara vacil·laven en anomenar "normes", "bases" o "projecte" i que finalment va rebre el nom de "Bases per a la unificació de l'ortografia valenciana".

El valor de les adhesions. La Societat Castellonencs va encomar la fun-

ció d'unificar els criteris al més preparat dels seus integrants, l'erudit Lluís Revest i Corzo, que havia estat el principal impulsor l'any anterior de l'acord pres per l'entitat d'utilitzar sistemàticament en els seus escrits la normativa de l'Institut d'Estudis Catalans. Revest es consagrarà a la tasca amb rapidesa i entusiasme, de manera que, com explica Huguet a Pizcueta en una nova carta, aquesta del 12 de novembre, "s'acaba de dur a terme la primera reunió de la

Imatge de la masia de la Foia, llar pairal dels Huguet, des d'on Gaetà Huguet va escriure el llibre *Valencians de secà*.

Castellonencs per a tractar el tema de les normes".

Tot i que Carles Salvador no va baixar personalment a la reunió, hi va enviar unes "quartilles". En el transcurs de la reunió, Revest va aconseguir "tranquil·litzar les diferents tendències de la Castellonencs, tots creuen que l'important és l'adhesió de tots", i fins i tot estan disposats, pensava Huguet, a suprimir el que puga ser conflictiu. Ara només calia una entrevista entre la Castellonencs i Pizcueta "i els seus amics" per tal de posar-se d'acord. Per si quedava algun dubte sobre el contingut del projecte, Huguet explicava que el "posterior Vocabulari serà construït sense dubte a base del de l'Institut [però tindrà] intercalats un bon nombre de mots valencians".

També el mateix Revest, autor de la proposta, es dedicava per aquells dies a mirar d'aconseguir noves adhesions a l'acord. Així, aquell mateix desembre escrivia a Joaquim Reig per enviar-li les

"famoses regles", a les quals afegeix les normes d'accentuació que va fer Carles Salvador. Però Revest insisteix: no volen dir-li ni regles ni normes, i autoritza Reig perquè faça les modificacions que considere oportunes.

De fet, la signatura de les Normes de Castelló, més que no un acte que tinguera lloc físicament en un lloc determinat –la seu llavors de la Societat Castellonencs, al carrer Cavallers de la capital de la Plana, un casaltot que fins fa pocs mesos ha albergat el Museu de Belles Arts de la Diputació–, va ser una iniciativa que es va perllongar en el temps, abans i després de la data simbòlica del 21 de desembre de 1932.

Abans, amb la recollida de les adhesions d'una sèrie de persones, entitats i grups, com ara el Centre de Cultura Valenciana, Lo Rat Penat o com el mateix pare Fullana. I després, perquè el 28 de febrer del 1933, passats més de dos mesos de la suposada signatura, Huguet va enviar encara a Pizcueta una "nova relació d'adherits": Llorenç Sorlí, Ramon Huguet, Josep Pascual Tirado, Lluís Revest Corzo, Joan Baptista Porcar, Àngel Sánchez Gozalbo, Salvador Guinot, Maximilà Alloza, Emili Calduc, Honori Garcia, Manuel Peña Masip, Lluís Sales Boli, Joan Simon i ell mateix. És a dir, la plana major de la Castellonencs, el mateix autor de les Normes, Lluís Revest, el pintor Porcar –un dels més prestigiosos de Castelló– l'autor del llibre *Tombatossals* o el metge Pena, el cap del valencianisme republicà a Castelló, que havia proclamat la república el 14 d'abril des del balcó de l'ajuntament. I d'ells encara informa el 28 de febrer del 1933! Els esmenta afirmant que "d'ací [Castelló] han signat les normes [amb minúscula] o bé tenim autorització expressa per signar-les".

I encara, tal i com un mes abans havia fet Carles Salvador en una altra carta al mateix Pizcueta, Huguet pregunta si encara està a temps de reformar el punt que parla de la grafia "tx", de manera que es diferencien mots com ara "cotxe" o "pitxer" o d'altres com "punxa" o "panxa". I quan diu això –"no sé si serà tard per fer-li la següent advertència referent a les normes", diu– se suposa que fa més de dos

Els protagonistes de les Normes del 32

Pizcueta, sempre present

Adolf Pizcueta (València, 1901-1989), polític, home d'empresa i promotor cultural, va ser president de la Joventut Valencianista, fundador de l'editorial L'Estel, director de la revista *Taula de Lletres Valencianes*, actiu col·laborador de les revistes *Camí*, *Timó* i *Avant*, i portaveu de l'Agrupació Valencianista Republicana. Secretari general de Proa els anys 1935-36, va participar en el II Congrés Internacional d'Escriptors per a la Defensa de la Cultura (1937). En la postguerra, va impulsar el renaixement de l'editorial L'Estel (1962) i va presidir el patronat de la Fundació Huguet de Castelló. El 1985 va donar a la Biblioteca Valenciana la seua biblioteca personal, integrada per 4.962 monografies i una bona quantitat de publicacions periòdiques, que reflecteixen clarament la personalitat de qui la va reunir: hi predomina la literatura, però la biblioteca manté l'equilibri amb els temes sociològics, polítics i històrics, amb un elevat percentatge, evidentment, de llibres en català.

Huguet, amant de la terra i la llibertat

Gaetà Huguet i Segarra (Castelló de la Plana, 1882-1959) era fill de Gaetà Huguet i Brega, ric propietari rural, republicà federal i un dels primers impulsors del valencianisme cultural i literari a Castelló. Gaetà va heretar del seu pare l'amor per la terra i la llibertat, anant més enllà que ell, però, en els ideals valencianistes, que en Huguet Segarra prenen ja un contingut polític clarament nacionalista. Militant de jove de la Joventut Valencianista (1909), que ell va fundar a Castelló, i d'Acció Republicana a Castelló, un partit creat l'any 1930 per un grup de joves republicans, propers molts d'ells als idearis valencianistes, i que dissentien de la política oficial del "cacic republicà" Fernando Gassat, va fundar l'any 1934 Esquerra Republicana del País Valencià, un partit d'àmbit castellanenc clarament inspirat en l'Esquerra Republicana de Macià i Companys; aquest grup es va fusionar amb un altre semblant de València i va donar origen a Esquerra Valenciana, un dels dos grups principals valencianistes dels anys de la guerra. Acabada aquesta, Huguet va viure exiliat a França i posteriorment a Andorra; en tornar a Castelló, va veure entrebancada pel franquisme tota la seua activitat i els seus intents de recuperar el valencianisme almenys en la seua vessant cultural i literària. En morir, va deixar el seu important patrimoni a una institució, la Fundació Huguet –constituïda l'any 1962, després de no poques dificultats polítiques per a aconseguir que les autoritats franquistes admeteren la seua creació–, la funció de la qual ha estat i és encara donar suport a les iniciatives culturals de caire valencianista al conjunt del país, i principalment a les comarques castellanenques. Gaetà Huguet és autor d'un recull d'estampes costumistes, *Els valencians de secà*, publicat pòstumament el 1969.

Revest, seguidor de Fabra

Lluís Revest (València, 1892-Castelló de la Plana, 1963) va viure des de xiquet a Castelló, on va desenvolupar tota la seua activitat personal i professional. Llicenciat en Filosofia i Lletres, va exercir els càrrecs de bibliotecari, arxiver (1929), cronista municipal (1944-63) i va ser professor de Lletres (1917) i agregat de Filosofia (1948-59) a l'institut Francesc Ribalta de la capital de la Plana. Va ser membre fundador, el 1919, de la Societat Castellonenca de Cultura, de la qual va ser aviat nomenat secretari i en el Butlletí de la qual va publicar assíduament fins la seua mort, a l'igual que en altres publicacions periòdiques de la ciutat. Entre els seus llibres destaquen: *La llengua valenciana. Notes per al seu estudi i conreu* (1930); *La enseñanza en Castellón de 1374 a 1400* (1930); *Hospitales y pobres en el Castellón de otros tiempos* (1947) i l'edició del *Llibre d'ordinacions de la vila de Castelló de la Plana* (1957). Les seues idees sobre la unitat de la llengua catalana eren ben clares.

En *La llengua valenciana* diu: "Creem que la llengua valenciana és, i no res més, la dels catalans, qui la portaren quan a la Conquesta; qui primer la parlà la coneixen universalment per català", per a immediatament després rebatre les tesis secessionistes del pare Fullana. És clar que amb aquests plantejaments per part de l'autor de les propostes de les Normes les del 32 només podien ser sinó l'acceptació al País Valencià de la normativa fabriana.

Salvador, un mestre d'escola "català de València"

Carles Salvador (València 1893-1955), gramàtic i literat, va ser el principal introductor de les Normes de l'Institut d'Estudis Catalans al País Valencià. Durant prop de vint anys (1916-1934), va exercir com a mestre a l'escola primària de Benassal, a l'Alt Maestrat, on va deixar un record que perdura encara avui. L'any 1934 va tornar com a ensenyant a València, concretament a Benimaclet, on va exercir la professió la resta de la seua vida docent. El 1937 havia participat en el Congrés Internacional d'Escriptors en Defensa de la Cultura. A més d'incomptables articles en revistes i periòdics, va publicar llibres de poesia (*Plàstic*, *Vermell en to major*, *El bes als llavis*, *El fang i l'esperit*), assaig (*Elogi del xiprer*, *Elogi de la vagància*), estudis sobre el folklore (*Les festes de Benassal*), però sobretot va destacar com a gramàtic, principalment per la seua *Gramàtica valenciana*, que ha conegut nombroses reedicions perquè va ser utilitzada com a llibre de text dels cursos de valencià, tant personals com per correspondència, que ell va instituir a Lo Rat Penat en els anys cinquanta i que van tenir continuïtat després de la seua mort.

mesos que les Normes han estat ja aprovades.

En la redacció de les Normes, com ja hem esmentat, va tenir també un paper decisiu Carles Salvador, qui, des del seu apartat Benassal, va aportar idees al projecte al llarg de l'any 32. La seua correspondència amb Pizcueta, que constitueix el gros de la documentació que ha adquirit la Conselleria de Cultura, mostra una persona amb les idees nacionals molt clares, sobretot per al seu temps.

Quan Pizcueta li demana la seua adhesió al manifest fundacional de l'Agrupació Valencianista Republicana (AVR) —un petit grup polític que els valencianistes d'esquerra van impulsar l'any 30, acabada la Dictadura, quan tot en l'horitzó semblava indicar que s'acostaven canvis importants— Salvador accepta formar-ne part, per descomptat, però aprofita per explicar-li clarament el seu ideari polític: "Sóc català de València i vull ser ciutadà valencià d'un Estat Català i d'un Estat Ibèric". Malgrat aquesta definició, que depassa en molt els objectius de la neonata AVR, Salvador va acceptar formar-ne part per possibilisme, perquè veia que Pizcueta sabia millor que ell el que convenia per a la propagació dels ideals compartits.

Doncs bé, aquest Salvador, per militància, es considerava obligat a dur a terme la tasca filològica que el País Valencià necessitava, tot i les seues humils declaracions: "Jo no he tingut mai ganes d'ésser literat, sinó un propagandista del valencià".

EL TEMPS

Carles Salvador va ser el principal valedor de les normes de Fabra al País Valencià.

Pizcueta va convèncer els sectors més reticents, entre ells el president de Lo Rat Penat, el Centre de Cultura Valenciana, i el pare Fullana

El consens, per damunt de tot.

Carles Salvador buscava l'entesa i l'acord entre els valencianistes, per damunt de les idees concretes de cadascun. Constantment insisteix que "dissensions, orgulls, miraments, no són més que manifestacions d'escassetat de valenciania"; "els que han de malviure junts més val que visquen en pau separats"; "no sabem escriure sense molestar els companys i no sabem llegir sense sentir-nos molestats".

La Castellonenca s'havia compromès a fer una proposta de normes i a fer-les arribar després a escriptors i societats, i havia encomanat a Revest aquest treball. Huguet reiterava a Salvador que el que calia era que les normes que elaborara Revest "siguen quines siguen" les acceptara tothom, i insistia que Carles Salvador havia de participar en les reunions convocades per aprovar-les.

L'objectiu era enviar les normes a Pizcueta i fer la crida demanant l'adhesió de les entitats. Pizcueta tenia el vocabulari de Salvador i sabia que s'estava preparant el de la Castellonenca. Seria convenient, doncs, que Salvador li escriguera per aclarir-li el tema. Huguet anunciava a Salvador que ell havia escrit a Lo Rat Penat sobre el vocabulari, preguntant-los que l'acceptaren.

Aquesta carta degué sorprendre una mica Salvador, com ho demostra la que tramet poc després, el 3 de novembre, a Adolf Pizcueta —i en la qual Salvador li adjuntava l'anterior d'Huguet, raó per la qual l'hem conservada—, on li deia que havia sabut per Huguet que la Castellonenca "tenia l'encàrrec de fer unes

**Cines Babel
Cines Albatros**

Cines Babel DR. T. Y LAS MUJERES de Robert Altman

Si presentes aquesta butlleta tindràs el següent preu especial:

**Si ets subscriptor d'EL TEMPS:
575 ptes. tota la setmana**

**Si ets lector d'EL TEMPS:
575 ptes. de dilluns a dijous**

Vicent Sancho Tello, 10. VALÈNCIA

Normes i un Vocabulari que havien de discutir-se”, i li recordava que ell ja havia fet un vocabulari i que l’havia redactat per encàrrec del mateix Huguet.

Ara bé, ell no volia “xafar la guitarra” a ningú, és a dir, que Pizcueta podia portar el seu treball “per si es pot prendre en compte”. Salvador creia que no havia de ser la Castellonenca qui llançés unes Normes transaccionals, perquè tenia l’“handicap” d’haver acceptat ja les de Fabra, i si ara proposava fer-ne unes de noves “serà fer una passa endarrere”, i pensava que les millors normes serien les d’*El Camí*. Entre línies es veu traslluir un cert ressentiment, potser considerant-se pretèrit del projecte; però, en qualsevol cas, la humilitat i la voluntat unitària de Salvador s’imposaren de seguida, i li deia clar a Pizcueta que una vegada més “acceptarà el que ell decidisca”.

De fet, Salvador serà, una vegada aprovades les Normes, un propagador fervent del seu ús, i dedicarà els millors anys de la seua vida a donar-les a conèixer en llibres i opuscles de tota mena. De fet, quan el 1934 va sospitar –pel que es veu sense raó– que un tal “Sr. Renat”, darrere del qual temia un pseudònim “d’algú de l’Oficina Romànica de Barcelona o el mateix P. Calveras” –es tracta dels darrers nuclis d’antifabrisme que es resistien encara al Principat– “i aquests senyors, no podent fer estralls a Catalunya, és possible que vulguen fer-los a València”. Salvador sospitava que amb aquest article es tractava de tirar per terra part de la unificació “que portem feta” i no va dubtar a

EL TEMPS
Carles Salvador (primer per l'esquerra) va destacar sobretot com a gramàtic, principalment per la seua *Gramàtica valenciana*, que ha conegut nombroses reedicions.

fer-li arribar les seues sospites a Pizcueta (28-05-34) i fins i tot li va suggerir de negar-li, si calia, al tal Renat la possibilitat de publicar a *El Camí*. Una opinió que Salvador va rectificar per complet pocs dies després, el 4 de juny, quan va explicar a Pizcueta en una nova carta que havia descobert que el tal Renat no era cap pseudònim, sinó Guillem Renat i Ferris, una persona molt jove “que serà el filòleg que ens mancava”, i proposa que siga ell qui faça els cursos de sintaxi i fonètica. Per si quedara cap dubte de quina era la seua funció com a filòleg, Salvador afirma clarament: “Jo sé molt poc d’aquestes coses. La meua faena

és clara. Jo prenc Fabra i explique i pose exemples. Res més si no és d’adaptar-lo”.

Aquest era indubtablement l’autèntic esperit que movia Pizcueta, Huguet, Salvador o Revest a l’hora de preparar i aprovar unes Normes que en tot moment van considerar provisionals i transitòries, destinades només a acomplir durant un temps el seu paper, mentre els valencians no foren capaços d’assumir amb total normalitat les normes de l’Institut com a úniques vàlides per a tota l’àrea lingüística catalana.

Jordi Querol

SALA d'HOJTA

Un convidat a l'especial

CASTIGATS

A càrrec de la companyia **COMBINATS**

dirigida per Pep Ricart
i escrita per Juli Disla

Sant Martí de Porres, 17 (antic c/Cases del Barquer). Castellar-l'Oliveral (València).

Promoció per als lectors **EL TEMPS**

**Els 10 primers
lectors que telefonen
abans del divendres,
27 d'abril, obtindran
invitacions per a la
funció del diumenge
29 d'abril, a les 19 h.**

Tel. 963 759 643